

vi at følge bestaaende Lister endogsaa i en absolut bestemt Orden eller ogsaa tabe vi vor Valgindflydelse, og vore Stemmer spildes. Den samme Ufrihed gælder jo i Virkeligheden ogsaa ved Folketingsvalgene, hvor vi som Regel have kun to Kandidater at vælge imellem, og hvor Forholdet tit kan være det, at den, man af politiske Grunde stemmer paa og mener at burde stemme paa, i andre Henseender kan tiltale en mindre end den, man maa stemme imod. Altsaa, det Baand paa Vælgerne, at man stemmer efter forudgivne Lister, kan man ganske rolig finde sig i. Jeg anbefaler derfor ogsaa i saa Henseende, at man bliver staaende ved Forslaget, som det foreligger. Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at vi her stode over for at skulle ofre den almindelige Valgret, forstod jeg ærlig talt ikke dette. Nej, vi staa over for at bevare Valgretten ganske i det samme Maal som hidtil, blot at den gennemføres saaledes, at Minoriteterne til enhver Tid faa den dem tilkommende Ret. Jeg forstod egentlig heller ikke det ærede Medlem, naar han talte om, at den eneste Indrømmelse i Forslaget var, at man gik over til hemmelig Afstemning, thi hemmelig Afstemning have vi jo ogsaa nu, saa der er ikke her Tale om nogen Indrømmelse paa det Punkt. Forslaget er, som sagt, netop stærkt ved, at det paa disse væsentlige Punkter bliver staaende ved, hvad vi have, og blot gaar over til Forholdstalsvalg. At Forslaget saa tillige søger at redressere et Forhold som det, at Folk kunne tegne sig for en Indtægt, de ikke have, og tilmed, naar der bliver forlangt Skat af dem efter denne Indtægt, kunne undlade at betale, uden derfor at miste Valgretten, er noget, der i den Grad stemmer med Ret og Billighed, at jeg ikke antager, at man skulde kunne blive uenig derom. Naar der gøres Indvendinger imod, at man lader Halvdelen af Repræsentanterne afgaa ved Lodtrækning, kan jeg for mit Vedkommende slutte mig til denne Indvending. Det forekommer mig mere naturligt, om man ved det første Valg, der foretages, efter at denne Lov er vedtagen, lod samtlige 36 Medlemmer gaa af, hvorefter 36 ny vælges ved Forholdstalsvalgmaaden. De 18, der efter Listerne ere først valgte, kunne da faa Mandat for 6 Aar, medens de, der komme sidst ind, vælges paa 3. Netop ved Forholdstalsvalgmaaden har man en naturlig Ret til at give et Fortrin med Hensyn til Mandatets Varighed, og den hele Forsamling vil saa fra første

Færd af blive et korrekt Udtryk for Byens Vælgere. Jeg ønsker derhos ikke som andre ærede Medlemmer, at man skal gaa bort fra den 3-aarige Valgperiode. Jeg kan ikke se andet, end at det for Byens rolige Styrelse vil have sin Fordel, at man ikke har disse Valg saa hyppig, og naar man gaar over til Forholdstalsvalgmaaden, maa man derhos ønske, at der maa komme saa mange paa Valg ad Gangen som muligt. Jeg for mit Vedkommende vil derfor fraraade, at et eventuelt Udvalg søger at træffe Bestemmelse om Valg hvert andet end sige hvert Aar.

Indenrigsministeren (*Bardenfleth*):

Forskellige ærede Talere have omtalt denne Sags Gang i tidligere Aar her paa Rigsdagen, og jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa, navnlig ikke med Hensyn til Tiden før 1891, men kun tage en Forvaring over for en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) om, at der fra konservativ Side under den den Gang førte Forhandling ikke havdes noget Blik for det Retfærdighedshensyn, der ligger i Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden. Det tror jeg ikke paa nogen Maade, at man kan sige med Rette. Jeg tror, at Hovedgrunden til, at man den Gang ikke kunde gaa ind paa denne Valgmaades Indførelse, var den, at man overhovedet ansaa det for vanskeligt, hvor det drejer sig om større Vælgermasser, at benytte denne Valgmetode. Det er Betæneligheder, som man senere er kommen bort fra, og man tør derfor haabe, at denne Valgmaades Indførelse vil vinde Anklang i alle Partier. Jeg skal tillade mig at minde om det private Forslag, der blev fremsat her i Sessionen 1891—92, og som var Genstand for Behandling i Udvalg, hvor Meningerne stode modsatte hinanden, idet det ikke lykkedes hverken Majoriteten eller Minoriteten at enes om en fælles Indstilling. Man sluttede saa med en Dagsorden, hvor det henstilledes til Ministeren at udarbejde et Forslag om en Udvidelse af Valgretten i Forbindelse med en Forandring af Valgmaaden. Denne Henstilling blev for daværende Indenrigsminister Ingerslev Impulsen til i næste Session at forelægge det Forslag, der fra Samlingen 1892—93 stadig har været forelagt uden dog at være kommen ud over første Behandling; ja, det lykkedes endog kun i de to første Samlinger at faa en Forhandling om denne Sag i Gang. Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) vilde gøre gældende, at daværende Minister Ingerslev